

Devrik Zamandan Kalan

2017-03-16 22:18:16

Bu yazı anlaşıldığı kadarıyla eski, pek yazı da denmez, geçen seneden ama taslakların arasında buldum. *Bu yazıysa ben de yazarım* demeniz için burada.

2/12 22:04

Belki ölüm üzerine söylenebilecek her şey söylenmiştir. Belki. Senden inanmanı beklemek belki insanların aklı içindir.

Dini düşünce insana immediate/long term çelişkilerinde bir çözüm sunuyor mu? Bence dinin kendisi hayat ve onun getirdiği umutsulukla uzun vadede nefis terbiyesi gibi yollarla başa çıkmak yerine, basit inançları sürerek bu sorunları kurtarmayı tercih eden bir yaklaşım. İnsanların çoğu için çalışıyor.

2 Aralık, 17:46

İşte burada, seninle anlaşmak ve diğer tüm fikirlerimi paylaşmak için buluştum. Kendimi seninle bağlamak, seni saymak, seninle bütünleşmek istiyorum.

Değil mi?

A. hanım uyanmadı.

Bu kelimelerin hangisinin manalı olduğunu ve kimlerin bize yakınsadığını bilmek gerekliydi. Bu zaferin kimlerin elinden çıktığını soracaksın. Bilmiyorum diyeceğim. Bilmediğim gibi, kendimin hayatın ortasından daha manasız olduğunu da ekleyeceğim.

Neden bu kadar kağıt işiyle meşgulsün? Bunun için mi para alıyorsun? Bu mudur senin kendini bildiğin yer? Buradan mı hareket edeceksin? Kafayı yakın-samakla mı bozacaksın? Kendini bilmekle mi anlatacaksın?

Yetişmiş olanın ortasından konuş. Kimseye bahsetme benim sözlerimden. Kimseyi kendi ortağın yapma. Belki bu sayede kendini bilmekle yükümlü olduğunu anlarsın.

Bu hayatın şahsiyet ve adalet adına neler vaadettiğini bilmiyoruz. Neler vaadediyordu? Neler veriyordu bizlere? Bilmiyoruz. Aşık mıyız? Bilmiyoruz. Açık mıyız, bundan da haberimiz yok. Kelimelerin ortasından sorulmak, beynimizi yarıp ortaya koymak.

Benim oğlum herşeye inanır. Bu sebeple ona yalan söylemek istemiyorum. Oğlum her şeyi gerçek sanır. Oğlum herşeyin peşinden gider. Oğlumu tanırım. Onu sen de tanırsın.

İkamet ettiğimiz yerlerin hepsinden daha manalı olan bir yer var. Bu yerin adı, yakınsamak, yakınsak kelimeler, devrimin kağıtları. Çalışmaktan daha sakın olan bir hal. Neden benimle vakit geçirmeye çalışıyorsun? Çünkü senden başka şahımız yok, şansımız ve şahımız.

Dünyanın temel hazinelerinden bazısının buraya geldiğini söylemişlerdi. Bizim ahkam kesen dostların hakimiyetinden korkup, manasız, ricalin keşfinden öte anlamsız sayıklamalarımız gibi. Bu meymenetsiz, keşifsiz, kelimesiz. Oldukça tıknıç, beynimin lisanının ötesinden korkup gelen bir çiçek.

Evlilik sorunları sebebiyle uzun zamandır terkettiğim *meditasyon* alışkanlığına yeniden döndüm. *Meditasyon* tuhaf bir kelime, çünkü aslında *derin düşünmek* demek ama benim yaptığım daha çok tesbih çekmek oluyor. *Nefesli tesbih* dediğim bir usulüm var, bununla *aydınlanmayı* düşünüyorum. Aydınlanınca da bunun seminerlerini yapıp zengin olurum artık. Zamanımız *aydınlanma* da dahil her şeyin para olduğu bir çağ.

Bana psikolojisini düzeltmek için ne tavsiye edebileceğimi sordu. Kafamda *kendisine tavsiyeler* diye uzun uzun bir liste olmadığı için, aklıma pranayama bile geldi ama *asıl derdin duyguların otomatik olduğuna inanmak* demek gelmedi.

Şunlardan hangisi daha doğal geliyor: *Beni sinirlendiriyorsun* ve *bu yaptıklarından dolayı sinirleniyorum*. Kendisi her zaman birincisini kullanıyor mesela. Başka insanların, olayların sende *duygu* üretebildiğine inanıyorsan, bu duyguları değiştirmek veya onları daha az yaşamak için de elinden bir şey gelebileceğine inanmazsın. Edilgen bir duygu makinesi, *dünya kötü ve beni kötü hale getiriyor* kafası.

Asıl çaresizliği bu geliyor bana uzun zamandır. Bir çocuğa *beni sinirlendiriyorsun* cümlesini kullanmam, illa şartsa, *buna sinirleniyorum* derim. *Buna sinirleniyorum* çünkü sinirlenmek benim iradem veya iradesizliğim neticesi, benim sebep olduğum bir duygu. Başı da, sonu da benim. İşin içinde senin hareketlerinin olması, bu duygunun doğrudan seninle alakalı olduğu anlamına gelmez.

Bu basit bir psikolojik ilkedir aslında, belki de insanın kendiyle ilgili öğrenmesi gereken ilk şey. Duyguların senindir, sorumlusu sensin, sevmek de, sıkılmak da, nefret de, sinirlenmek de, iyi hissetmek de, kötü hissetmek de, temelde

senin *ürettiğin* duygulardır. Bunları tetikleyen olaylar, kişiler olabilir ama *tetiklememesi* de mümkündür. Bu imkana inanmıyorsan, tabancayı tutan el değil, namluya sürülmüş bir mermi halinde yaşarsın, gelen tetikler, giden tetikler seni.

İnsan olmanın, daha doğrusu *yetişkin* insan olmanın asıl vasfı bu olmalı. *Tetikteki el* olduğunun farkında olmak. O mekanizmayı alt edecek kadar iradesi yoksa da, en azından o mekanizmanın kendine ait olduğunu kabul etmek ve düzeltmek için yollar aramak. *Bütün duyguların, başı sonu senindir* diyecek kadar ileri değil bu söylediklerim, sadece şu: Doğru çalışmayan taraflarını tedavi etmek sadece ağrıyan yerlerin için fizik tedaviye gitmek değil, ruhunun ağrıyan yerlerinin de bir tedavisi olduğuna inanmak.

Sinirlenmeye alıştıysan ve etrafındakilerin bundan korkmasını bekliyorsan, belki de onlar senin sinirinin sonuçlarından korktuklarından değil de, üzülme diye sabrediyorlardır. Sonra sinirin bir nebzeyi aşp, rahatsız eden sinek vasfına büründüğünde, o sinirin tepesine inen sineklik seni şaşırtır. Şaşırtır, çünkü sinek de rahatsız etmenin *haklı* olduğunu ve ulaşmaya çalıştığı şeye az sonra ulaşacağını düşünerek eminim o kadar rahatsız ediyordu.

Yeryüzünde sertliğin gerektiği ve etkili olduğu yerler olabilir ama karşındakinin daha sert olma imkanı olup olmadığını iyi değerlendirmek gerekir. Öfkeyle kalkmanın zarar etme ihtimali yüksek, sonra pişmanlıklar dizi dizi olsa da fayda vermiyor.

Hikmetlerin içinde bir hikmet ve çağrılarının içinde bir çağrı. Bu vasıfların hangisinden daha anlamı olan bir yer bulacaksın? Kendini bilmekten başka, yatışmaktan başka, sayışmaktan başka bir yer mi var da, kendini helak ettiğini görmeden bu zata iman ediyorsun?

Kelimelerin bittiği yerde aksiyon başlar diyecekler. Kelimelerin bittiği yerde kendimiz başlarız. Kendimizi bilenlerin başkasından daha adi olduğunu, daha mantıklı olmadığını bilmek. Bana bakıp da kendimi sakinleştirmemi söyleyen zevatın gözlerinden çıkan ışıklar. Nasıl olacak?

Bu hayatın kimsenin tekelinde olmadığını ve kimsenin adından gelmediğini görmek. Bu meymenetsizliğin kendimi sakınmaktan gelmediğini görmek.

Yorulduğunun farkındayım. Benimle mücadele edecek halin yok. Beni bilecek halin olmadığını biliyorum. Beni sevecek halin de yok. Benden nefret etmediğini tahmin ediyorum. Beni anlamadığını. Beni bilmediğini. Bilmediğini biliyorsun, anlamadığını biliyorsun, bunlar seni korkutuyor çünkü senin için bir kara kutudan, nasıl çalıştığı, ne istediği belli olmayan bir kara kutudan farksızım. Bir yandan çok basit gibi duran ancak bir yandan da ne için yaşadığını bilemediğin bir kara kutu. Bu kutunun anlaşılması mı lazım geliyor, sence? Bence böyle bir şart yok, insanların neden böyle bir şart ileri sürdüklerini, yani anlaşılacak

gibi bir gayeleri olduğunu bilmiyorum. Belki bu anlamsızlıklar beni çarpıyordu. Belki benim için de anlamsızdır bunların bazıları.

Yetişmek, bizim için, bizim zamanlar için, bizim dertler için. Bizim yaşamak için. Kelimelerin yetmesinden daha çok insanların yetmesiyle alakalı. İnsanların yetmesi yani bizim için aynı frekansta insanların olması ve bizi bir yerden bir yere götürmeleri. Bu nasıl bir iş diyeceksin. Nasıl bir iştiaak. Nasıl bir duyarlılık. Beynimizin hangi kıvrımlarının bunlara bakıp bakıp bizi bildiğini soracaksın. Belki de doğru bir iş yapıyoruz, onu da bilmiyorum.

Kaplumbağa üzerine bir deneme yazmak isterdim. Kaplumbağaların kendini bilmediğine dair bir deneme. Bu hayatın benim için kendini bilmek için, kendinden daha zahmetli ve neredese kendinden daha rahmetli bir aşk ve ihtiyaç hali.

Bu zamanın hiçbir zaman bizim için zamanın kendisinden daha manalı olmadığını. Bu hayatın sakinliklerini. Bu hayatın manasızlıklarını.

İnsan yalnız mıdır? Çok çabuk umutsuzluğa kapılıyorum bu konuda ama o kadar da değil aslında. İnsanların gülümsemesini temin edebiliyorsan o kadar yalnız olmaman icap eder. Onları ağlatıyorsan belki kendini yalnız sayabilirsin.

Hikayemizin bundan sonraki kısmında bizi bir yere taşıyacaklar. Bunların körlerin hikayelerinden olduğunu söylüyorlar. Körlerin çünkü onlar hikaye anlatmayı pek sever.

Kör gibi yazmayı daha evvel de denedim. Bunların pek çoğu anlamsız cümleler halinde çıkıyordu kafamdan. Şimdiklerin daha iyi olacağına dair bir garantim tabii ki yok, ancak belki de bunun için bu hayatın, beni sakinleştiren taraflarından biri olarak bu zamanı elime almalı ve nereye gittiğime bakmalıyım.

Kimselerin olmadığı bir dünyada, kendimi bildiğim tüm insanlardan koparıp, bu zamanın içindeki iki tesbih tanesinin buluşması gibi buluştuk. Olaylar bizi bir araya getirdi ve olaylar dağıttı.

Nasıl bir araya geldiğimizi hiç hatırlamıyorum, çünkü o sıra kendimi sanrılar gören bir arkadaşın tedavisine vakfetmişim ve benim içi bu kimselerin elinden gelmeyen işler yapmak demektir.

Nereye gittiğimize dair bu sözlerin ardından kimlerin çıktığını asla bilemeyeceğiz.

Kelimeler kelimelesi. Başından beri benim onunla aramda bir iş olacağını biliyordum diyecek. O.R. için ne düşünürsün? Aslında bir şey düşünmem. Salak adamın teki diye düşünürüm.

Bence ona tekrar mesaj atmalı mısın? Hayır. Onun bana mesajına cevap verebilirim. Benim bu mesajları takip etmediğimi, etmeyeceğimi, beni sıkıştırdığını, verdiği sözleri yerine getirmediğini söyleyebilirim. Kafamın içindeki pek çok kelimenin içinden birbirine bağ kurmak için bir program yapabilirim. benim işim programlarımı anlattığım hikayeler yazmak olmalı.

Kendimi işimi bitirmek için çabalarken göremiyorum. Y. kendini sosyolojide adanmış gibi duruyor ama ben onun gibi kendimi bir yere adayıp da, sakın sakın çalışmıyorum. Onu küçük gördüğümü düşünüyor olmalı. Belki bu doğrudur. Belki onu bu sebeple tepeden görüyorum ama bu aynı zamanda ona merhametimi de kamçılıyor. Benim ona merhametimin sebebi pek çok konuda aynı durumda olmadığımızı bilmekten kaynaklanıyor. Bu pek çok konunun başında maddi konular, diğeri aile, diğeri fiziksel ve sağlık sorunları, diğeri iş. O benim eşitim olmayı istiyor ama ben ondan bunu beklemenin haksızlık olacağını düşünüyorum.

Ondan eşitim olmasını bekler miydim? Hayatımın hiçbir safhasında insanların, sevdiğim veya sevmediğim insanların benim eşitim olmalarını beklemedim. Böyle bir sorunum olabilir. Kızcağz bana neler yazdı, ben ona neler yazdım, şimdi aklıma geldi de, belki ne kadar saçma şeyler yazmışımdır.

Ruhumun durulduğu zamanların birinde, hiç olmasa da, kendimden başkasından şunu duymak isterdim. Benim nereye gittiğimi nasıl biliyorsun? Nasıl bu dünyaya ait kavramların var? Nasıl bazılarının olduğu gibi kendin bildiğinden fazlasını sunuyorsun? Bazılarının sorduğu sorulara nasıl cevap veriyorsun? Benim kim olduğumdan haberim var mı? Bu manasız yazıların sonunda nereye varacak?

Kendimi bir kahin gibi hissetmeye başlayalı bu manasız yazıların bir manası olduğunu düşünmeye başladım. Hep kendimle ilgili sözler söylüyorum. Beni soğukta bekleten adamın benimle ilgili sorduğu soruların, benimle ilgili yaptığı anlaşmaların. Bu manasız olduklarımın beynimim yarısının iktibas ettiğinden daha hayırsız olduğunun. Yetişmiş insan gücünden bahsediyorsunuz, böyle bir güç yok. İnsanların saçma sapan dertleri var.

İnsanların saçma sapan dertlerinden bazısının beni kendimden daha önemli mertebelere iletmesini ister miydin? Bunun çalışmaktan dercettiğim bir fayda olduğunu söyleyebilir miydin? Benim için körlerin kalbinden gelen tüm kelimelerin, sağrıların rüzgarda duyduklarımın, hepsinin nasıl bir hayatı yazacaklarını bilebilir miydin?

Bu hayatın benim için nelerin içinden geçtiğini nelerin bana bunların arasından verildiğini, nelerin kendimi bilmekten başka yerlere geldiğini, nelerin kendimi sakinleştirmem karşılığı verildiğini.

Gözlerimin önünden akan kelimeleri ve resimleri anlatmak istiyorum. Zekamı geliştirmenin ve hayal gücümü eğitmenin yollarından biri olduğunu söylüyorlar. Bir gerdanlık görüyorum, ıslıl ıslıl bir madalyon. Kimin boynunda olduğunu görmüyorum.

Y. benimle barışmayacak çünkü gördüğüm işte, bir takım dikenler ve kaktüsler, Y. onların arasından yürüyor. Bazı kaktüsler pembe çiçekler açmış ve bunlar bir sera gibi bir yerde duruyorlar. Y. onların arasından yürüyor, sanki boyukısalmışgibi duruyor ama kaktüslerin de boyu uzamış ve insan boyuna ulaşmış olabilirler.